ILLVSTRISSIMO AC SAPIENTISSIMO SENATORI,

ANTONIO MAVROCENO, Supremo Reipub. Venetæ Consiliario.

PROSPER ALPINVS. S. D.

CVM multis ab hinc annis, Vir Illustrißime, medicinæ studio, ac scendi cupiditate ductus, patrijs & ipse (exemplo præstantißimorum virorum, qui ad hanc, & aliàs disciplinas perdiscendas, varias regiones peragrarunt.) littoribus relictis, in Aegyptum profectus essem, quod ipsam medendi artem primas ac verissimas radices apud illas gentes olim habuisse intellexerim, quando vel à brutis animalibus ibi medicinam exerceri, aliqui prodiderint, ex quibus & vacuandi sanguinis per sectas venas, et multorum aliorum præsidiorum vsum prodijsse Aegyptiorum non paucis persuasum est, apud illos populos nonnullos annos moratus, ipsorum vsitatam medicinam à me eo tempore obseruatam, & in quinque commentarios digestam,

post meum in patriam reditum cum perficere summopere optarem, euocatus interea Genuam ad Joannem Andream Auriam, Principem amplissimum, vt apud illum medicinam facerem, assiduis aulæ curis implicatus, ideo tempore efficere non potui: Cum vero illinc reuersus, in perfectiorem eos, quoad potui statum restituissem, decreui sub tuo nomine nunc tandem ipsos in lucem proferre. Quos tibi amplissimo Senatori, mihi iam vsque à primis meorum studiorum annis fautori, adiuctori, ac patrono vnico iure merito dicare debeo. tibi enim soli hi primarij meorum studiorum partus, ac fructus debentur. Quid? non te solo adiuctore mihi in Aegyptum proficisci, eiusq; loca perlustrasse olim concessum est? Qui, cũ me meæ iuuentutis annos in his locis medicinam facientem exigua sanè studiorum meorum expectatione terere aliquando animaduertisses, neque parum hanc meam doluisses vicem, tantum in meis rebus studij ac laboris adhibuisti, vt Georgius Hemus Patricius Clarissimus, Consul pro Cayro Aegypti designatus, me in ea loca medicinæ causa libenter conduxerit; scilicet illa peragratione varias hominum perspectas naturas, morbos, causas, ac vsus medendi penes varias gentes obseruatos, non parum vtilitatis ac splendoris meis studijs afferre posse, intelligebas. Taceo innumera alia longe maiora ex te in me collata beneficia, quanta enim beneuolentia, ac humanitate Franciscum Alpinum, carissimum Patrem meum, dum viueret (quem medicinæ causa multos annos cognouisti,

sti, ac plurimi fecisti) meq; ac alios meæ familiæ semper fueris complexus, dici quidem à me satis non potest. Merito itaque non hos modo meos studiorum labores, verum meipsum quoque cum his tibi deuouendum, puto. Iam diu enim pluribus de causis mihi fuit in optatis, vt tantorum in me munerum tuorum aliquod tibi grati animi, meaq; præstantis in te obseruantiæ signum ostenderem. Ad hæc illud etiam accedit, quod hos libros de illiusce gentis medicina à me (quæ mea est ingenij tenuitas) conscriptos, cum non omni plane culpa carere cognoscerem, tui clarissimi nominis splendore fultos in lucem prodire volui; quod plurimum illis auctoritatis, & existimationis, te patrono, accessurum intelligerem. Tu enim is es, qui quidem hac nostra ætate multis virtutibus in hac fœlicissima Repub. Maurocenorum familiam antiquitate, nobilitate, ac auctoritate claram magis ac magis illustras, & ornas. De cuius quidem tuæ familiæ, atque de tuis ipsius laudibus mihi nunc agere institutum non est, tum quia ad Oratorem magis hæc tam magna tractare, quàm ad medicum pertineat, tum etiam quod adeo omnibus eæ notæ sunt, vt nullo, qui eas alijs indicet, indigere videantur. Quis vero hic, aut alibi nunc est, qui istius familiæ claritatem, antiquitatem atque auctoritatem ignoret? Quam tot Serenissimi Duces, classisq; maritimæ præfecti excellentissimi, quam Cardinales amplissimi, & Patriarchæ ex ea orti (qui plurimum olim Christianam Rempubl. illustrarunt,)

quam

quã Senatores alij ferè innumeri maximis honoribus, ac dignitatibus varijs temporibus in hac Ciuitate decorati, adeo nobilem, amplam, & Illustrem esse declarant, vt hoc ad eius laudes maxime sufficere poßit. Nam vt alios omittam, Hieronymus Maurocenus frater tuus nemini superiorum cedens, præclaris virtutibus & rebus gestis, dum viueret, patriam exornauit. Cuius mortem immaturam multis lachrymis non modo patricij, sed planè omnes, quos tanti viri virtutes non latuere, maxime luxerunt. Nec hercle id iniuria. In quo enim viro tantam vnquam in Deum fidem, pietatem, charitatem vlla reperit antiquitas? Quis etiam in Reipub. magistratibus obeundis talem ac tantam sapientiam, iustitiam, prudentiam, atque humanitatem ostendit? Testes sunt Veronenses, qui in eius præfectura ita fuere tractati, vt & illius magistratus, & rerum ab eo præclare gestarum nulla vnquam sit hominibus obliuio ereptura memoriam. Ex quibus in ea ciuitate exantlatis tum vigilijs, tum maximis laboribus, ægritudo, qua ille postea defunctus est, originem habuit. Is etiam præter alios multos magistratuum, ac præfecturarum ordines, quibus sua ætate ipse magnifice ornatus est, in amplißimo Clarißimorum patrum cœtu cooptatus, multis annis præclarißimus Senator vixit. Ac tandem Decemuirum capitalium dignitate summa cum laude perfunctus est. Hæc igitur virtutum, & rectè factorum exempla Hieronymus tuus frater moriens reliquit. Hæc eadem in te postea hæreditario

quodam

quodam iure, mirifice translata fuisse, teq; eodem splendore claruisse, quis ignorat? Nolo enim de te etiam nunc dicere, quàm omnibus Catholicæ religionis verus amator, atque accerrimus defensor videaris, quamq; diuini cultus assiduus sis obseruator, quantaq; in Deum quoque tua sit fides, in Pauperes pietas, ac charitas. Quod maius pietatis in patriam, charitatis, fortitudinisq; exemplum de te proferri posset, quam quod tu quindecim nunc labentibus annis, hic ingenti illa grassante pestilentia, vrbemq; hanc atrocissime deuastante, tuis ciuibus edidisti? Cum scilicet sextæ partis ciuitatis peste infectæ, curam à Clarissimis patribus in tanta calamitate tibi demandatam, non modo (quod plerique, sibiipsis plus quàm patriæ consulentes, tunc faciebant) non recusaueris, sed hilari potius vultu summe arduam ac periculosam illam prouinciam susceperis, non minusq; piè, quàm fortiter, sapienter, ac fœliciter obieris. Neque enim tota ciuitas hæc infecta peste in tanta sui necessitate tunc à te deseri potuit. Omitto præterea quanta in multis Reipub. muneribus, à te variis temporibus dignissime expletis, iustitia, probitate, ac prudentia rem Venetam administraueris. Præsertim ubi te patres conscripti actibus Illustrissimorum Procuratorum, atque legum conseruationi præesse uoluerunt. In quibus quidem, atque in Senatu (Senator iam diu ab ipsis creatus) plurimum laudis ac splendoris es consecutus. Simul & illud omittam, quam in graui ista prouincia, qua hoc anno supremus Rei-

pub.

pub. Consiliarius à Clarissimis patribus delectus es, vigilantissime, ac sapientissime te geras, quantaq; solertia, ac benignitate cunctos in eo magistratu complectaris, vt ea profecto causa nemo sit, qui te semel nouerit, quin statim se tibi addictissimum fateatur. Vnum vero illud de te minime tacẽdum puto, domum etenim tuam sic sapienter, ac prudenter instituisti, vt meritò hac ætate plurimum sit admiranda. In ea quidem talis ac tanta penes omnes, qui ipsam habitant, rectè ac honeste viuendi elucet harmonia, vt sacer religiosorum hominum cœtus iure omnibus videri debeat. In ipsa quidem neminem inuenias, qui præter id, quod summe honestum est, quicquam aut facere, aut loqui audeat. In qua talis est futura filiorum posteritas, vt si ex præsentibus ventura præuideri liceat, maxime sperandum sit, fore, vt tuarum virtutum claritas æternis sæculis in filijs, ac nepotibus tuis refulgeat. Quales Ioannes, Petrus, Laurentius, Franciscus atque Mattheus existunt, morum profecto integritate, ac virtutum præstantia non parum hoc sæculo admirandi. Sic enim à te omnes educati sunt, vt inter ipsos nullus sit, qui vera religione, perfectaq; in Deum fide non effulgeat, qui plurima tum in te, tum in reliquos fratres obseruantia, obedientia, ac amore eximio non exardeat. Liberalitate vero, modestia, temperantia, mansuetudine, continentia, alijsq; ferè innumeris virtutibus nemo certe ex ijs, qui vel sunt, vel fuere præferendus ipsis videatur. Sed & hæc, & plura quoque

que huiusmodi omittam, cum hoc meum institutum non sit, atque plurimum etiam tuam his modestiam offendi sciam, qui aliorum laudes, quàm tuas libentius audire soleas. Et si tu igitur nunc is Senator sis, cui amplissima ac diuina propè munera debeantur, est tamen tuæ liberalitatis, qua cunctos perbenigne complecteris, vt hos meos libros, quos tibi nunc ego deuotissime consacro, atque voueo, libenter accipias, tenue quidem, et tenuis hominis munusculum, à summa tamen obseruantia, studio, & amore in te meo profectum. Id si tibi non erit ingratum, mihi animum ad grauiora medicinæ studia plurimum inflammabis. Vale, meq;, vt soles, ama.

Venetijs, Anno Salutis humanæ. M D XC I.
Mense Martio.